

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: B. L.**, zastoupen Mgr. Lubošem Kratochvílem, advokátem, se sídlem Senovážné nám. 6, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 169/2003 - 20 ze dne 31. 5. 2004,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2004, č. j. 57 Ca 169/2003 - 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím města C., Komise k projednávání přestupků, ze dne 2. 4. 2003, č. j. VP 2783/2002, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 46 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Toho se dopustil porušením čl. 1 odst. 11 Vyhlášky města C. č. 8/99, o ochraně životního prostředí a veřejném pořádku ve městě C., tím, že ve dnech 24. 11., 26. 11., 1. 12. a 2. 12. 2002 umožnil svému psu volný pohyb po veřejných prostranstvích v C., místní části S. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta 3000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 500 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 7. 2003, č. j. KUJI 11242/2003 PS, tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně, neboť je považuje za nesprávné a nezákonné. Proto navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného, odložení jeho vykonatelnosti a zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků.

Usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku krajský soud řízení zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovateli přípisem ze dne 19. 4. 2004 zaslal potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků. Písemnost však nebyla stěžovatelem vyzvednuta, a proto byla vrácena soudu. Dále soud s odkazem na § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a § 46 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, konstatoval, že nevyzvedne-li si adresát písemnost do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Zásilka určená stěžovateli byla na poště uložena dne 21. 4. 2004, den doručení by byl 24. 4. 2004, ale protože se jednalo o sobotu, připadl poslední den lhůty na nejbližší následující pracovní den, tedy 26. 4. 2004. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vlastní vinou neprokázal podmínky pro osvobození od soudního poplatku, byl poplatek splatným ke dni podání žaloby. Protože jej stěžovatel nezaplatil, soud řízení ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zastavil. Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Usnesení krajského soudu stěžovatel napadl kasační stížností, neboť postup soudu považuje za nesprávný. Výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a e) s. ř. s. Nesprávné právní posouzení spatřuje stěžovatel v tom, že v jeho případě nebyly splněny podmínky a předpoklady pro doručení citované v rozhodnutí soudu, protože byl v době od 7. 4. 2004 do 30. 4. 2004 hospitalizován v H. B. a v době od 5. 5. 2004 do 21. 5. 2004 ve Fakultní nemocnici v P. M.. V době doručování písemnosti se tedy ze závažných důvodů v místě doručení nezdržoval a o jejich doručování se ani nemohl dozvědět. Proto došlo ke zmatečnosti řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jež ve svém důsledku vedla k nezákonnému rozhodnutí o zastavení řízení podle písm. e) téhož ustanovení. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelem namítané skutečnosti ohledně hospitalizace nemá možnost z dostupných podkladů posoudit, a proto k nim nemůže zaujmout stanovisko. Jejich posouzení ponechává plně v kompetenci soudu.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatel uplatňuje (mj.) kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud však v napadeném usnesení shledal vady, k nimž je ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. nucen přihlídnout z úřední povinnosti, neboť řízení před soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dospěl proto k závěru, že tato kasační stížnost je důvodná, byť z důvodů, jež je oprávněn posoudit i z úřední povinnosti.

Pro posouzení věci je podstatný zejména § 9 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle odst. 1 a odst. 3 tohoto ustanovení, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí, a zároveň jej ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Jak je zřejmé z výše uvedené rekapitulace soudního řízení, krajský soud stěžovatele k zaplacení soudního poplatku nikdy nevyzval ani mu k zaplacení neurčil přiměřenou lhůtu. Pokud řízení bez dalšího zastavil, postupoval v rozporu s § 9 zákona o soudních poplatcích, a to přestože na toto ustanovení sám odkázal. Krajský soud též pochybil, nerozhodl-li nejprve samostatně o stěžovatelově návrhu na osvobození od soudních poplatků. V tomto rozhodnutí by bylo na místě zabývat se tím, zda byl stěžovateli zákonným způsobem doručen příslušný formulář, který on v dané lhůtě soudu vyplněný nepředložil. Nebyl-li by stěžovatel v takovém rozhodnutí od placení soudního poplatku osvobozen, bylo by na místě jej k jeho zaplacení vyzvat a stanovit mu k tomu lhůtu. Takto však krajský soud v žalobním řízení nepostupoval a zatížil tím řízení vadami, které ve svém důsledku vedou k nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, a proto byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou, zda byla stěžovateli soudem zasláná písemnost řádně doručena, neboť to na nezákonnost rozhodnutí krajského soudu nemá bezprostřední vliv.

Krajský soud v Brně pochybil, když řízení o stěžovatelově žalobě zastavil. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu